

IMPRESSIONS ENTORN DE LA INTEGRACIÓ A EE.MM.

Alícia Aguilar

Pot ser el meu punt de vista i la meua opinió entorn del programa d'integració a EE.MM. no sigui tan objectiu com hauria de ser, ja que provinc d'una intensa experiència laboral prèvia en el camp de l'Educació Especial, en què, a força de suportar i superar sovint els inconvenients creats per la pròpia societat on vivim, vaig intentar aplicar en el meu petit camp d'acció el concepte i la pràctica del principi de normalització.

Ja sabem que normalització duu aparellat el principi d'integració. Ambdós termes són d'encunyació nòrdica i que els països d'aquesta àrea geogràfica assumeixen i entenen, aplicant-los perfectament a la seva dinàmica social.

Tal vegada també perquè després de la meua feina a E. E. vaig tenir l'oportunitat, breu però enriquidora, d'ocupar-me d'una aula de preescolar (i quant es pot aprendre de la capacitat integradora de la infància...) que s'iniciava en la pràctica del projecte integrador. Amb molts de dubtes, però amb gran il·lusió i esforç, recolzant-me en la tasca puntual d'una professora especialista, en la reducció de la ratio, en la dotació material específica i sobretot, en l'acceptació prèvia d'un claustre solidari.

Pot ser perquè quan vaig deixar aquesta tasca vaig entrar a les EE.MM. en un centre gran, però amb un funcionament intern dinàmic i progressista, amb un equip directiu compacte i innovador que creia i recolzava ini-

ciatives encaminades a dinamitzar les aules i amb un sector del claustre decididament operatiu.

Tal vegada perquè la realitat i la pràctica sempre s'avancen a les normatives i a les teories, i d'aquesta manera ens trobam amb un nombre, no determinat però present cada curs acadèmic, d'alumnes que no "segueixen la marxa habitual del grup".

Pot ser per la bona acció tutorial, la insistent sol·licitud de les famílies, l'assessorament en alguns casos d'especialistes coneixedors dels subjectes que "no segueixen", es va fer possible que amb paciència i bona col·laboració les situacions es solucionessin.

Però no era aquesta la manera. No es tractava d'un favor dels professors vers un grup de persones que eren diferents a les altres del grup general. No es tractava que una família fos més insistent que una altra; tampoc es tractava que un centre estàs més ben dotat que un altre. De res d'això es tractava. Però l'alumnat distint seguia arribant i els dubtes i la inseguretat del professorat seguien creixent.

Tal vegada perquè vaig veure tot el procés, vaig començar a tenir por. Por que la integració no es compregués, no s'acceptés, no es compartís.

Pot ser perquè he assistit a reunions de claustre on s'ha tractat el tema des de la desinformació, des de postures anacròniques, des de la insolidarietat, des de la insubmissió (en-

tenent per submissió l'acceptació disposicions superiors i no dret de fet).

Tal vegada per totes aquestes situacions en aquests moments estic expectant. M'encantaria que ara que l'alumnat integrat en EGB arriba a les EE.MM., també arribés acompanyat d'una prèvia i compacta informació i assessorament dels centres, arribés acompanyat d'una bona coordinació entre primària i secundària, acompanyat, també, d'il·lusió i solidaritat. I que no s'interpreti com un empobriment de l'activitat acadèmica, sinó com a creixement personal del professorat i de l'alumnat en general i el "distint", front a les noves situacions que el fet integrador generi.

No augur els resultats. Els esper perquè crec en ells.

Pot ser seria convenient conèixer en profunditat la realitat integradora amb èxit a centres pilot (ex. a Menorca); conèixer en profunditat les aplicacions reals i les disposicions administratives al respecte; reconèixer tal vegada, també, que aquestes persones JA són alumnes nostres encara que no tinguin l'etiqueta d'"integrat". Pot ser, també recordar que la nostra tasca docent té la seva major recompensa constatació d'uns resultats diversos, igual que són diferents i diversos entre si els subjectes que volem educar sense discriminació de cap classe.